

Miras

– zayıat · 18 Kasım 2015

Uzun süreli bir aşkın en büyük meyvesi hayallerdi. Ama kadınıma o hayallerden hiç bahsetmemiştim, o da bunlardan habersizdi. Habersiz olması kötüydü. Belki hayallerimle birlikte büyüdü ilişkimiz. Ama hayalimdeki kızıyla oğlum onun hayalleriyle uyuşmaz diye kendime sakladım. Hayallerimi ve çocuklarımı hep içimde büyüttüm. Yazdım çizdim gezdim tozdum. Omzumda hayallerimin ağırlığı vardı, bir elimde kızım, bir elimde oğlum. Ben erkek çocuk hayali kurmazdım pek sen sokmuştun aklıma. Senle birlikte oğlum da gitmişti senin elinden tutup. Ve ben omzumdaki hayalim, elimden tutan kızıyla baş başa kalmıştım. Önce kızım kaydı gitti ellerimden, sonra hayallerim omzumdan önüme düştü. Acıyla farketmemiştim ama hayallerime ayaklarım takılıp düştüğümde herşeyin farkına vardım. Acıların daha doğrusu yaraların üst üste kanamasının sızısını. En çok hayallerime takılıp düştüğümde canım yanmıştı. Ama ben canımı en çok yakan engeli yani hayallerimi teker teker topladım yerden kanayan ellerimle. Kanımı bulaştırmıştım o tertemiz hayallere. Temizlerdim onları elbet ama önce ellerimden kayıp giden kızımı bulmam gerek kadınıma. Onu aradım her yerde. Hayallerimin arasındaki bir parkta bir köşeye saklanıp annesinin gidişini ve babasının yıkılışını görmek korkutmuştu onu. Tutacaktım ellerini ama önce ıslak olan gözlerini sildim. Üşüyen ellerini tuttum. Yıllarca onu aramıştım ve sonunda buldum onu. Fakat üzüntü yıpratıyordu insanı yaşlanmıştım genç yaşında. Kırışmıştı yüzüm, çökmüştü gözlerim ama kızım yine küçüktü, minicikti elleri. Onu büyötmeye çalıştım ömrümün kalanıyla ve bir gün kadınıma ne oldu biliyor musun? Kızımız yazdıklarımı, hayallerimi bulmuş. Gidişini ve hayallerimi okumuş kanlı sayfalarda. Hissediyordum gidecektim buralardan ve senin bunlardan haberinin olması imkânsız. Bir kaç küçük eşya, yazdıklarımın başka kızına miras bırakabileceğim birşey de kalmadı galiba. Ona beni sorma, miras bıraktığıma göre çoktan gitmiş olacağım. Kefenin cebi yok derler ya yürek öyle değil içine herşey sığıyor. Küçük yüreğime seni bile sığdırdım. Gittiğinde düşmüştüm ve hayallerime kan bulaşmıştı ya işte onları da alıp gidiyorum. Yazdıklarım kızına; kızım sana emanet kadınıma...

Zayıat-ı Kelam